Alina Chiajna

Exerciţii de umor I-IV

Nu ştiu de ce toată lumea îmi spune că sunt serioasă. Poate se lasa induşi în eroare de fata mea prea lungă. E adevărat ca zâmbesc cam rar, dar asta pentru ca mai tot timpul mi-e lene. Dar de la lene la lipsa de simt al umorului e cale lungă, sau mai degrabă nu e nicio cale. Distanta e aşa de mare căci nu are sens o astfel de confuzie. Nimic nu mă enervează însă mai tare decât remarca-intrebare: „dar de ce eşti aşa de serioasa" şi polemica ce-l urmează de obicei:

— Nu sunt serioasă.

— Ba da, hai spune, s-a întâmplat ceva? Ai vreo problemă?

— Nu, nimic. Este totul ok.

Şi tot aşa, o grămadă de asigurări pe care trebuie să le dau pentru că nu se opreşte totul aici. Trebuie să dau răspunsuri pozitiv-asigurative la cel puţin trei capitole: sănătate, amor, serviciu. Nu mă înţelegeţi greşit. Îmi plac prietenii mei, dar sufăr să fiu de fiecare dată în centru atenţiei lor. Unde mai pui ca niciodată nu se lăsă pe deplin convinşi de răspunsurile mele. Astfel ca rămân subiectul lor de discuţie şi atunci când nu ne-ntâlnim:

— Ai văzut-o pe A. azi? Nu era prea vesela. Nu ştiu ce are că n-a vrut să-mi spună. Mai sun-o şi tu şi ţine-o de vorba poate ţie îţi spune. Să o ajutam cumva…

Niciodată n-am fost subiectul unei drame. Viaţa mea personala şi profesionala e simpla şi fără pete negre. Nu merit „gloria" unei vieţi tumultuoase şi cu atâtea tenebre cu care mă înnobilează în imaginaţia lor prietenii mei. Şi nu numai ei au astfel de fantezii. Am devenit şi deliciul colegilor de serviciu. Ei chiar reuşesc să mă înfurie. Arata toţi ca nişte hiene jumulite, zâmbitoare ce-i drept, şi încearcă să-mi plaseze mie motivaţia lor de frustrare.

— Ţi-a zis şefu' ceva rău?

— Eşti obosită? Nu ţi-a aprobat concediul?

— Nu mai ai bani pana la salariu?

— Te-ai certat cu vreun client?

— Ţi-a picat calculatorul?

— Încerci să te laşi de fumat?

Se bucura enorm să găsească pe cineva care să fraternizeze cu

situaţia lor. Iar mie mi-e atât de lene aşa că nu le răspund lăsându-l să presupună că au dreptate. Aşa am devenit cel mai povestit personaj din birou căci sunt, fără să vreau, exemplu pentru orice li se-ntâmplă colegilor.

— Da, te-nţeleg, îmi pare rău. Ar fi bine să discuţi cu A. căci şi ea a trecut printr-o situaţie similara.

La 30 de ani lenea a devenit o calitate aristocratica pe care nu mi-a mai permit. Nu că mi-ar pasa de prea mult de cei din jur, dar nici sociopata acestui sfârşit de secol nu-mi doresc să fiu. De fapt eu nu-mi doresc niciun titlu care să mă oblige să fiu activa într-un fel. Treaba e că trebuie să îmi apar acest drept la pasivitate şi culmea, pentru asta trebuie să fiu… un pic activa?! Cert e că m-am decis să le zâmbesc mai des.

Aşa ca de câte ori îmi întâlnesc prietenii îmi extind larg buzele într-o mimica ce cu mândrie o pot numi azi zâmbet. Am exersat în faţa oglinzii şi ştiu exact traseul pe care trebuie să-l imprim buzelor mele. Să nu credeţi că este lucru uşor. Cel mai greu a fost să menţin comisurile la aceeaşi înălţime. Stânga tindea mereu să nu se alinieze cu dreapta, iar dreapta stăruia sa se avânte prea sus de parca participase dintotdeauna la un concurs de sărituri în înălţime. Am înţeles acum povestea cu împăratul la care juma de fata îi rade, juma îi plânge. E greu să ai un zâmbet perfect. Cu tot efortul, nu reuşeam decât să dovedesc maxima elasticitate a muşchilor fetei. Dar am zis ca poate sunt eu prea scrupuloasa şi am hotărât să îl testez.

Am observat ca toţi cu care mă întâlnesc fac la fel probabil din spirit de competiţie. Eu trag mai sus comisurile de parca le-aş feri de dinţii şi încerc să îngheţ aşa. Îmi e greu să mai şi vorbesc, astfel ca în ultima vreme pe lângă un val neobişnuit de simpatie pe care îl revărsa peste mine am aflat şi mai multe lucruri despre ei. Şi primesc paradoxal o grămadă de declaraţii de genul: ce bine e să vorbesc cu tine. Bine dar eu nu mai vorbesc deloc!? În plus mă suna toţi să ne vedem cât mai des. Cică au nevoie să vadă o fată prietenoasa. Eu între timp mi-am tonifiat atât de tare muşchii fetei căci mi-ar fi uşor să particip la un concurs pt cartea recordurilor la capitolul „tracţiune a unui camion de 2 tone cu buzele”.

Cu colegii de serviciu mi se-ntâmplă lucruri şi mai ciudate. Aceeaşi simpatie şi parca şi un pic de respect. Probabil ştiu şi ei ce efort, de câte ore de antrenament este nevoie ca să ajungi la

performantele unui zâmbet continuu. Sau poate e presupunerea aceea bizara pe care am auzit-o şoptindu-şi-o zilele trecute:

— Ştie A. ceva. O să ni se-ntâmple niscai măriri de salariu. Ba cică ne dau şi maşini să le folosim în interes personal.

— Da, în plus şi laptopuri IBM! Am vorbit eu azi cu A. şi mi-a confirmat.

— Iar la vara, la mare toată firma, 3 săptămâni în plus fata de concediu şi cazare la hotel de 4 stele!

— A. O să fie avansată şefa de birou. Am văzut-o azi când a ieşit de la boss! Era fff zâmbitoare. Am întrebat-o ceva avansări şi mi-a surâs complice. E tare tipa şi merita, pe bune!

M-am felicitat ca în sfârşit am găsit soluţia pentru a fi un om liber de explicaţii. Ce înseamnă un ambalaj potrivit! În spatele lui îmi pot „trai" clipele pasive cu mare desfătare, fără obligaţii. Şi în deplina armonie cu environmentul meu de prieteni şi colegi. E o soluţie infailibila!

Poate ca totuşi infailibil este prea mult. Au existat şi situaţii care au contrazis regula asta de aur. Eu le iau ca excepţii.

Amicul cu care împărţeam din când în când 5 minute de senzualitate a dat tonul la excepţii. Fascinat se pare de noua mea personalitate a declarat într-o zi că trebuie să ne mutăm neapărat împreună, a doua zi a zis că trebuie să ne unim destinele. Şi tot aşa în fiecare zi, încurajat de zâmbetul meu, venea cu câte un plan făcut sul şi-l descafacea în faţa mea. În capul planului mă desenase pe mine ţinându-l de mana strâns, zâmbind. La picioarele noastre se adăugă treptat un copil, doi, chiar şi patru (de ce nu?), o căsuţă la munte şi un apartament cu scara interioara de 150 m^2 în Bucureşti, fiecare dintre noi doi mergând cu maşina lui luxoasa care trebuia schimbata la fiecare 4 ani. Ce să vă mai zic, a, copiii au asigurări de studii pentru ca la majorat să poată pleca la Sorbona sau chiar la Oxford dacă îi duce capul. Nu o să vă dezamăgesc spunându-vă că mi s-a făcut lene şi să vă las impresia că aş fi vreo egoista. La urma urmei din planurile alea ce ţine de mine este doar făcutul celor 2 – 3 – 4 copii. Nu, chiar m-am gândit că e cazul să trec pe modul natural de zâmbire. Amicul, care mă găsea înţelegătoare, atenta la tot ce îşi doreşte, mă rugă să-l spun" iubit soţior". Şi aşa îi spuneam de câte ori îl sunam la serviciu. Şi el dădea pe speaker ca să audă toată lumea. Scotea o poza recenta cu mine şi le-o arata. Şi îl sunam în fiecare zi, ba chiar după un timp de 2 – 3 ori pe zi,

conform planului. Căci începuse să lucreze la întemeierea planurilor şi nu ne mai vedeam decât dimineaţă în fuga la cafea. Iar în aceste noi planuri cele 5 minute de şezualitate la 2 zile, au fost reduse sistematic la 5 minute pe săptămână, apoi 5 pe lună. Într-o zi mi-a zis ca mă invidiază că sunt aşa de liniştită şi zâmbitoare când el are atâtea pe cap, căci ajunsese la planul doi casa de munte. După etapa asta cele 5 minute au fost tăiate de tot din lipsa de spaţiu. De atunci însă amicul a dispărut şi el din planuri. A venit într-o zi o blondă naturala, cu un surâs vopsit şi cu cinci ani mai tânără ca mine să-l împacheteze bagajeze. Se mutau la munte. Eu l-am zâmbit şi ea mi-a zis:

— Eşti foarte înţelegătoare.

Am desfăcut planurile lui, dar n-am dat de nicio blonda în ele. Cine ştie, poate I-a scăpat. La câte avea pe cap… M-am privit în oglinda şi mi-am dat seama că a apărut o problemă. Din cauza atâtor ani de zâmbet mi-au apărut riduri.

La serviciu l-am găsit pe toţi agitaţi. Cică numai eu eram zâmbitoare ca o floare. Şefu' m-a chemat la el în birou. Era grav, zice. Cash Flow negativ, pierdere.

E greu să explici unui absolvent de geografie ca acest cash flow negativ nu înseamnă pierdere. Dar evident e şi mai greu când trebuie să faci trei în unu: să zâmbeşti, să enunţi explicaţii ştiinţifice şi să le faci înţelese de un şef. Am ales doar prima varianta. A zis că îmi bat joc de situaţia real dificila prin care trece compania. M-a trecut pe lista de disponibilizări. Am ieşit zâmbind din biroul lui. Colegii m-au văzut şi au crezut că am un as în mânecă. Cică îmi dau 6 salarii compensatorii mai mari decât lor şi că o să-mi fac propria firma. Unii şi-au amintit ca prea zâmbeam când lucram la calculator. Nefiresc, deci de pe-atunci furam informaţii din companie şi le direcţionam spre a mea. Cu siguranţă falimentul ăsta nu e întâmplător şi eu am avut o contribuţie.

— De la A. ni se trage!

Dar nu mi-au zis în faţă. Cred că din delicateţe. Oricum, când am plecat mi-au dat CV-urile lor în semn de amintire.

Cu prietenii tin legătura prin telefon. Au fost revoltaţi ca datorită divorţului meu au trebuit să aleagă între a rămâne prieteni cu A. sau cu „iubit soţior". Nu le-a fost uşor şi sunt convinsă, aşa eu mi-au martusit, ca „au trecut prin clipe groaznice". Se simt în continuare mult mai legaţi de mine, deşi nu ne-am mai văzut demultă vreme. Şi de aceea nu uita să-mi trimită în fiecare weekend MMS-uri cu fosta mea

casa de vacanţa de la munte, căci sunt invitaţi acolo să-şi petrecea timpul liber. Şi eu le trimit răspund tot cu un MMS cu fata mea… zâmbitoare. Se bucura că-mi merge bine:)

Exerciţii de umor II

Am o prietenă care rade tot timpul. În orice ocazie ea poate puncta fără de greş: îşi da capul uşor pe spate ca pentru a face loc pototpului de gâlgâituri cristaline şi uniforme. La sfârşit risipeşte şi 2 lacrimi. Eu în timpul ăsta nu pot să fac decât: hâc. Uneori mi se pare o lipsă de pudoare din partea ei să expună atât de evident o zonă atât de intima: cerul gurii. Dar mă gândesc că sunt doar invidioasa. Ea este prietena mea şi cu siguranţă că are un simţ al umorului dezvoltat. Poate să-mi fie profesoara.

A acceptat cu plăcere şi fără pic de uimire. Căci demult, zice ea, ar fi trebuit să fac pasul ăsta. Dar a fost foarte ferma: trebuie să renunţăm la hâc. M-a avertizat:

— O să fie foarte greu, draga, pentru ca la 30 ani e mai greu schimbi tiparul. Ţine de trei condiţionări: în primul rând situaţia financiară, în al doilea rând atitudine, în al treilea rând muşchi.

Este foarte deşteaptă prietena mea. Ştie să evalueze situaţiile mult mai rapid şi mai corect decât mine. De exemplu eu lucrez 12 ore pe zi pe când ea nu are nevoie decât de 2 ca să câştige de 3 ori mai mult.

Am început cu al treilea rând. Poate nu ştiaţi, dar un ras corect depinde în primul rând de muşchi. Şi nu numai sternocleidomastoidian ci tot sistemul muscular. Pectorali, abdominali, bicepşi, tricepşi, ba chiar fesieri. Ochiul ei critic a explorat cei doi colăcei de grăsime de pe abdomen şi le-a ordonat:

— Jos!

N-au ascultat-o decât după 6 luni de ceaiuri, fitnes, masaj, aerobic şi multe batoane cu vitamine, sugar free. Prietenul meu a înţeles foarte greu de ce e nevoie de 10 baxuri de apa plată pe lună. A crezut că e o avarie la reţeaua de distribuţie. Mai greu a fost să-l conving să smulgem toate florile din ghivece şi să plantam arpacaş. După 3 luni, înainte de recoltare, a plecat la mama lui. Cred că era supărat că nu am avut recolta bună. Cineva mi-a zis ca acolo mânca

sarmale şi prăjituri de casa. Am vrut să mă duc după el, dar noroc cu prietena mea care a intervenit.

— Acum începem să lucrăm la atitudine!

— Nu-l suni pana nu te suna el!

A trecut o săptămână şi a sunat. Vrea să treacă pe la mine. Am băut împreună ceai verde şi peste 2 litri de apă. Mi-a zis că vrea să-şi ia nişte lucruri care-i rămăseseră la mine. Din pragul uşii m-a privit lung şi mi s-a părut ca ezita. După atâtea lichide mă scăpam pe mine aşa că am fost nerăbdătoare să-l văd plecat. A avut dreptate prietena mea: am avut o atitudine corespunzătoare.

Ca să şlefuim atitudinea serile le petrecem în oraş.

— Trebuie să fii libera, degajată, independenta.

Aşa ca niciodată nu avem bani la noi. Şi chiar dacă avem nu plătim. Dar nu mergem decât în locuri alese unde atitudinea este atât de apreciata încât nu ai nevoie şi de bani. La Capsa, la braseria de la Hilton, la Nova Brasília, Intercontinental toată lumea ne cunoaşte şi ne invita să consumam pe banii lor. Prietena mea are experienţa. Nu numai ca ştie să râdă tot timpul, dar ştie să râdă şi în engleza, intaliana, chiar germana. Mai nou dormim în oraş în fiecare zi în alta camera. Asta da independenta! Ne-am făcut o grămadă de prieteni şi aceştia chiar ne recomanda unul altuia. Într-o zi chiar şeful meu a venit să mă cunoască. Nu ştiam că este atât de nefericit, cu o nevastă bătrână şi sâcâitoare. Dar are 2 copii la care ţine ca ochii din cap şi le oferă o educaţie deosebita. S-a simţit bine cu noi şi a hotărât să facem astfel de şedinţe 1 data pe săptămână. Ma apreciază cum lucrez şi mi-a mărit salariul. În plus pot să trec pe la serviciu cât de rar vreau, dar să nu lipsesc la şedinţă.

Într-o zi prietena mea a venit la mine plângând de bucurie. Se mărită în sfârşit. Viitorul ei soţ, un bărbat desăvârşit, cu multă experienţă acumulata în 89 de ani de existenta, avea nevoie de ea.

— În sfârşit cineva care are nevoie de mine!

Suferise un atac cerebral şi devenise tăcut, dar tot plin de vioiciune. Prietena mi-a promis că îmi face cunoştinţă cu fiul acestuia mai tânăr cu 25 de ani! Cine ştie poate proaspătul văduvior o să urmeze exemplul tatălui.

Norocoasa cum sunt aşa mi s-a întâmplat. Şi acum prietena a devenit mama soacră.

Ne plimbam împreună prin parc împingând cu drăgălăşenie pe

cei doi soţi aşezaţi comod în scaunele cu roţi nichelate. Ea nu mai rade, iar eu nici nu am învăţat ca lumea vreodată. În schimb tânărul fiu al grădinarului rade într-o zi pentru ea, în următoarea zi pentru mine.

Totuşi, uneori, când mi se face mai foame, simt că îmi vine să rad: hâc:)

Exerciţii de umor III

Prietenii mei ştiu multe bancuri. Eu îi admir şi îmi place să mă văd cu ei. Şi ei mă admira. Zic că sunt deschisă. Ca o carte deschisă. De fiecare dată când ne întâlnim, după 4 – 5 beri vine momentul. Toţi se pregătesc pentru el. Gradual. După prima bere epuizează poveştile de amor, după a doua ameninţările fata de şefi, după a treia eu şi viaţa mea, după a patra îşi jura prietenie pe veci şi la a cincea momentul. Ma sperie a cincea bere. Uneori, încerc să mă eschivez: am obosit, vine mama la Bucureşti mâine, trebuie să fac baie, şi în plus am meeting luni dimineaţa. Nu se lasă păcăliţi. Ma cunosc ei de la a treia bere, nu mi se-ntâmplă mie lucruri atât de exciting!

— Nu e momentul să pleci. E vineri seara!

— Bine.

Mai stau. Oricum nu plec niciodată. Momentul durează 2 beri de căciulă dacă suntem 5 persoane şi cel puţin 4 beri dacă depăşim acest număr. Niciodată momentul nu apare când grupul se situează sub cifra 5 de prieteni.

Număr speriată: 1, 2, 3… şi cu mine 7. Ce le-o fi venit la fetele astea să-l invite pe E., F. şi G! Cică sunt simpatici. Sunt maeştri în bancuri. Comand încă 4 beri numai pentru mine. Şi încep să măsor timpul cu gâlgâituri exacte la intervale precise. Pentru a nu greşi, la berile cu număr par, jumătatea inferioară a fiecărei sticle trebuie sorbita dintr-o înghiţitură. Timpul astfel acumulat se foloseşte la mersul la buda.

Fiecare are glumele favorite. Dacă a trecut o lună de când nu ne-am mai văzut, momentul devine retrospectiva acestor favorite. Ma concentrez. Nu-mi amintesc dacă am ras ultima oară când l-am auzit. Căci n-are rost să consum un ras nou pe un banc vechi. Caut în memorie. Degeaba, nu-mi amintesc bancul. De fapt niciodată nu le

reţin. De ce le-aş ţine minte? Ca să rad şi mai târziu? Caut întrebătoare spre cel de lângă mine. Poate mă salvează din amnezie cu:

— Îl ştim pe-asta!

Dar niciun ajutor. E un banc cu un iepuraş. Ecologista cum sunt, detest bancurile cu animale. Dar E. e incantat de personaj mai ales că îi seamănă cumva: îşi sprijină dintii din fata pe buza de jos şi vorbeşte sâsâit. Ma întreb de unde ştie cum vorbeşte iepurele. Încerc să memorez bancul. Va să zică iepurele într-o zi, prin pădure, un urs, o vulpe… În acelaşi timp trebuie să fiu atenta la fracţiunea dinaintea clipei. Să nu o pierd. Clipa este acea secunda de la sfârşitul bancului, când cel care i-a spus îşi roteşte rapid ochii de la un prieten la altul şi verifica:

— V-aţi prins?

Fracţiunea dinaintea clipei este cea mai importantă. Trebuie să decid atitudinea. Sunt aşa de concentrată la fracţiune, ca uit bancul. Dar nu asta este important. Masor rapid împrejurimile şi în special pe ceilalţi doi lideri F. şi G. Ei sunt experţi în bancuri. Pe F. il observ cu coada ochilui, din profil. Pare ca şi-a umflat un pic obrazul dinspre mine. Pe G. tot din profil. Îmi dau seama că am făcut o alegere greşită când m-am aşezat între cei doi. Prietena mea m-a plasat aici. Să fiu faţă în faţă cu E. Zice ca poate vom pleca împreună acasă. Eu nu ştiu unde sta el, dar probabil că are acelaşi drum cu mine. Zice ea complice:

— Când ai 30 de ani simţi din când în când nevoia de cineva care să te conducă, să ai un umăr de sprijin. După 8 beri cine ştie ce se poate întâmpla… Stai aici şi trimite semnale de prietenie.

Am înţeles. Prietena mea are un suflet mare. Nici eu nu sunt o fată rea. Cred că pot să-l ajut pe E. sa ajungă acasă.

Am acceptat poziţia, deşi n-am vizibilitatea necesara. Totuşi parca şi lui G. i s-a încreţit pielea în laba găştii. Dar tot nu sunt sigură. Îmi mai trebuie o opinie. Prietena mea clipeşte des. Răsuflu uşurată. Am adunat 3 păreri de la cei mai buni!

Fracţiunea se termina şi eu am decis. Fericita deschid larg gura. Nu rad niciodată. Nu e nevoie. Aşa ca tot ce trebuie să fac este să deschid gura, să strâng din ochi şi să tremur un pic din cap. Restul fac prietenii mei. Am învăţat asta de la cor.

F are măseaua umflata. Lui G. I-a intrat fum în ochi, iar prietena mea are un rimel nou care se topeşte ca al Cenuşăresei după miezul nopţii.

E un banc vechi! Şi nimeni nu mi-a zis şi mie! Niciun râset în grup.

De atâta concentrare cu gura căscată îmi vine un hâc, cu h mut, slab alcoolizat.

Prietena mea a fost mândra de mine. Cică în sfârşit am trimis şi eu semnale. Iar ea s-a dovedit că are mana buna căci am plecat împreună cu E. El zice ca numai eu am simţul umorului. Şi ca să rezolvam şi cu drumul comun, căci aici, mi-e greu s-o spun, dar prietena mea se înşelase, s-a mutat la mine. Mi-e mult mai uşor acum îl ajut mereu să ajungă acasă:)

Exerciţii de umor IV

Sunt domnişoară de onoare principala! Prietena mea se mărită. Mama ei plânge încontinuu în timp ce regizam toate trei aruncarea buchetului. Prietena mea are stil. Se întoarce uşor din profil cât să mă vadă în spatele ei cu coada ochiului, oferă o jumătate de surâs pentru poza, răsuceşte buchetul de trei ori deasupra capului ca pe un bici şi când îmi face semn cu ochiul îl azvârle precis în direcţia mea. Mama ei scoate invariabil un ţipăt ca şi cum ar calca pe ace. Mimează şi ea, destul de bine prinderea buchetului. Mama ei are dar profetic:

— Ai grija că te loveşte!

La ţipătul ei eu mă sperii şi calele de plastic, recuzita cu care repetam, mă lovesc peste fata. Măcar dacă puteam păstra ochelarii pe nas pentru protecţie. După zece lovituri de-astea nu mai rezist la durere şi-mi dau lacrimile. Mama ei mă consolează:

— Fetele frumoase se mărită repede. Dar nu-ţi fie teamă că o să-ţi găseşti şi tu într-o zi pe cineva, îmi face complice cu ochiul.

Mama ei este o femeie perfecţionista. Vrea ca nunta fetei sale să iasă ireproşabil. Aşa că m-a rugat să o las pe ea să prindă buchetul căci are mana sigura. Mi-a explicat ca a mai prins 4 buchete până la vârsta asta fără să greşească. Calele din exerciţiu sunt amintire din coroana celui de-al patrulea soţ. Toţi sotii ei au trăit scurt şi intens. Pentru că este o femeie adevărată şi nu I-a dezamăgit pe niciunul dintre ei:

— Toţi ştiu ca fica-mea este fata lor, zice şi clipeşte dintr-un ochi.

Mi-am notat cu sfinţenie toate sfaturile, şi la loc de cinste clipitul din ochi. Clipitul din ochi = „te-am făcut cu ochiul" şi nu popularul „ţi-am făcut cu ochiul". Trebuie să abuzezi, dar să nu-l se foloseşti de 2 ori pe aceeaşi persoana. De-acum înainte o să trebuiască să mă descurc singura. Sigur o să mai vorbim la telefon. După nunta prietena mea va renunţa la serviciu, căci are nevoie să se concentreze asupra mariajului. Mi-a zis ca postul ei de secretara va rămâne liber şi dacă vreau poate pune o vorbă buna la şef să fiu avansată în locul ei.

— Ca doar n-o să rămâi toată viaţa programator în C ++!

M-a impresionat acest gest de solidaritate şi afecţiune din partea ei. Nici nu am îndrăznit vreodată să visez măcar la o asemenea poziţie. În plus mi-a dăruit toate rochiţele ei de secretara. Rochiţele sunt croite special ca uniforma pentru acest statut: au toate decolteul în v, scuze, în V, şi lungime standard: 25 – 30 centimetri deasupra genunchilor. Mie cică îmi stau şi mai bine pentru că sunt cu vreo 10 centimetri mai înaltă decât prietena mea. Am înţeles ce înseamnă discreţia unei secretare, adică să nu atragi în nici chip atenţia la vestimentaţia ta. De aceea trebuie să fie cât mai minimalista. Mi-a dat şi ochelarii. Sunt cu rame fine, aurii şi fără dioptrii. Mi-e cam greu să văd, să scriu ceva cu ei, dar nu trebuie să-mi fie teamă. O secretara scrie foarte rar, dar de ochelari are nevoie pentru aer. M-am gândit ca felul în care apasa ei pe nas împiedica o bună oxigenare a creierului. Mi-a confirmat:

— Exact, căci la o bună secretara doar parul este oxigenat.

Eu l-am dat la schimb hainele mele şi ochelarii – 5 stângu – 3 dreptu'. Le-a luat pentru bunica ei.

L-am văzut pe şef cam dezorientat. El a crezut tot timpul că are numai bărbaţi în departament. Şi mie mi s-a părut cam ciudat ca după 5 ani de domnule A. să fiu strigata domnişoară A. Dar mă gândesc ca iar e o toana de şef şi nu trebuie să-l contrazic. Ceilalţi colegi însă mi-au mărturisit pe rând ca mă remarcaseră demult. Le-am făcut pe rând cu ochiul. De atunci s-a schimbat şi mirosul în birou. Apa de cologne. Nu de la mine, pentru ca eu, datorită noii poziţii am fost nevoita sa renunţ la vechiul obicei.

Socializare la locul de muncă. În fiecare dimineaţă invit pe care un coleg la cafea. Am stârpit astfel orice urma de egoism între ei. Fiecare face pe rând cafeaua pentru întreg biroul. Unul dintre ei a lipsit o zi. M-am panicat. Prietena însă m-a sfătui să o fac eu în locul lui şi să-l

invit pe toţi ceilalţi. Nu prea mă pricep să fac cafea. A ieşit o zeama lunga şi foarte dulce. Băieţii mi-au mulţumit. Nu înţeleg de ce au fost aşa supăraţi pe colegul lor. Au decis ca niciunul nu are dreptul să lipsească de la muncă. Şi dacă totuşi are vreodată nevoie de o zi libera, este scuzat numai dacă vine în dimineaţa libera şi face cafeaua. După asta poate face ce vrea cu timpul lui liber.

O secretara este responsabila atât cu munca în echipa cât şi cu atmosfera din birou. Mi-am luat în serios job-ul. Astfel, de câte ori mi se cere să scriu un fax sau alt document, împărtăşesc acest lucru cu colegii mei. Spiritul de echipa este atât de dezvoltat încât nu facem nimic fără să colaboram: eu dictez, iar ei scriu. Chiar ei mă întreabă de vreo 10 ori pe zi dacă nu mă pot ajuta cu ceva. Să trec pe la ei neapărat dacă am nevoie de ceva. Cu atmosfera se rezolva simplu. Am oprit instalaţia de climatizare pe etaj. Le-am zis că mi-e frig, e curent. Unii au protestat. Era gata gata să renunţ. Nu îmi plac conflictele. Prietena mea, mi-a zis să fiu înţelegătoare, căci cu siguranţă după câteva zile se vor răzgândi ei. M-a sfătuit să pun o jachetă de lana închisă pana la gât peste decolteul în V, ca să nu răcesc. N-a durat decât o zi şi toţi şi-au retras protestele.

— Este atât de sensibilă la curent.

E o atmosferă fierbinte, de munca asidua. Se vede cu ochiul liber: încă de la jumatea zilei suntem toţi asudaţi de atâtea probleme rezolvate.

Secretara trebuie să cunoască foarte bine colegii, să asigure libera exprimare. Dar ca la orice om modern, exprimarea ca să aibă acurateţe trebuie să fie concreta, prin obiecte. Am numărat: 10 colegi + şefu'. Am informat pe fiecare când este ziua mea de naştere. Data zilei e foarte exacta, doar cu mici diferenţe de luna: unul ştie ianuarie, altul februarie ş.a. Şefului, pentru că aşa se cade, i-am dat două ocazii de exprimare: decembrie şi onomastica. L-am luminat căci el nu ştia că a este şi nume de floare şi prin urmare se serbează de Florii. Vreo doi mi-au adus doar flori.

— E ceva rău? am cercetat manualul cu sfaturile prietenei.

Scria: cei proaspăt înşuraţi sunt mai puţin darnici cu secretarele. Totuşi experimentul a contrazis un pic demonstraţia pentru ca cel mai corect şi concret în exprimare a fost şeful. Şi el era propăşpat!

Cu câte ceva am dat totuşi greş.

În primul rând în sfaturile notate, la capitolul: gratia şi siguranţă

unei secretare în timpul serviciului, scria că trebuie, din când în când, să scap ceva pe jos şi să ridic obiectul cu maxima atenţie din partea colegilor. Am încercat de câteva ori, dar din păcate de fiecare dată colegii formau o grămadă organizata ca la rugby în jurul obiectului. Până să apuc eu să mă aplec mă nimeream întotdeauna deasupra grămezii. Am sunat-o pe prietena disperată. Mi-a zis că nu e aşa o mare greşeală. Totul este să nu favorizez pe nimeni în public. Adică să evit să cad în spatele aceluiaşi coleg de mai multe ori. Să păstrez echidistanta şi să cad la fiecare pe rând şi dacă se poate să respect ierarhia departamentului.

În al doilea rând la greşeli comise: am clipit de două ori către acelaşi bărbat. O dată în decembrie şi o dată de Florii. Atunci şefului I s-a topit verigheta de pe mâna şi s-a transformat într-un medalion cu 2 poze: a mea care circula liber pe internet şi a lui. Pentru că nu avea una recenta l-am propus s-o decupeze pe cea din tabloul de la cununie.

Într-o zi prietena mea a intrat furtunos pe uşa. De bucurie că nu ne mai văzusem demult mi-a sărit direct în spate şi şi-a încleştat mâinile în parul meu, înjurând birjăreşte. Am crezut că ne jucam de-a căluşeii ca atunci când eram copii şi am luat-o la fuga chiuind. După ce a obosit, a descălecat şi mi-a arătat poza de la nunta. Soţul ei îşi decupase capul. Mi-a zis că nu mai purta nici verigheta. Mi-a cerut toate rochiţele şi ochelarii. Am avut senzaţie de déjà vu. Acelaşi lucru îmi ceruse şi şefu' deşi lui îi veneau oribil. Când a plecat prietena mea mi-a zis să uit numărul ei de telefon. I-am promis c-o să încerc, şi ca secretara nu mi-a fost dificil să fac asta. Mi-a mai zis că nu am personalitate. Deci asta a supărat-o!

M-am abitionat, aşa ca la şedinţa am venit cu o idee ca să dovedesc că am ceva personalitate: trebuie renunţat la achiziţia de sisteme alternative, căci eu am dezvoltat pe o placă matrox nişte aplicaţii care nici măcar nu sunt înscrise în cartea tehnica. Niciun coleg nu au fost de acord şi şeful m-a trimis nervos să le aduc cafele căci se prevede o şedinţă lungă. Spre dimineaţă au ajuns cu toţii la concluzia că se pot face câteva cercetări pentru aplicaţii noi pe o placă, de ce să nu folosim ce avem în dotare, matrox. Cred că şefului I-a venit ideea. Pe lângă asta au dat anunţ în ziar că sunt în căutare de secretara, iar colegii au decis unanim să scoată poza mea de pe intranet.

Mi-am recăpătat vechea ţinuta şi ochelarii. Am renunţat la blondul sandre. De fapt am renunţat la orice urma de par căci a fost o

mare voluptate pentru mine să reiau obiceiul folosirii aparatului de ras şi a apei de cologne. Şi din cauza asta am exagerat puţin. Cu mare tristeţe în suflet am decis să le restitui colegilor cadourile primite de zilele mele. Am trecut pe la fiecare şi cu greu m-am abţinut să nu clipesc din stangu, pe sub lentila – 5. Reacţia lor m-a consolat. Au fost neutri, distanţi, au evitat atingerile, au evitat privirea directa, au tremurat puţin, aşa ca o părere de frison. Cred că de la instalaţia de climatizare. Au zis că nu a existat zi mai înfricoşătoare, mai cutremurătoare pentru ei.

Şeful m-a primit cu bucurie. Avea un nou proiect pentru mine, să dezvolt ideea care I-a venit aseară, la şedinţă. Are încredere în capacitatea mea. Apoi, fericit ca mă revede, m-a sfătuit prietenește:

— Nici nu ştii ce satisfacţii îţi poate oferi mariajul, şi mi-a dat exemplul lui. Aşază-te şi dumneata la casa ta, domnule A!